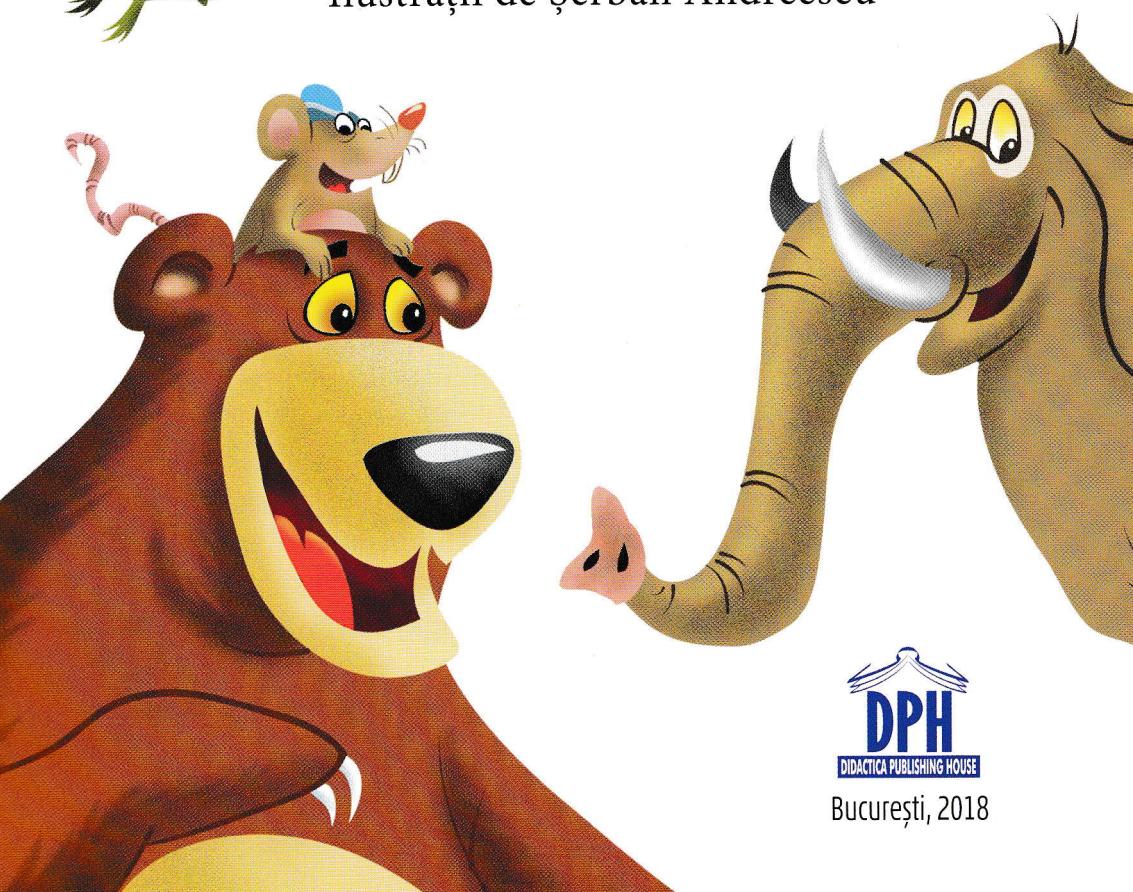

40 de fabule românești

Selectie și introducere de Gabriela Gîrmacea

Ilustrații de Șerban Andreeescu

CUPRINS

Pledoarie pentru fabulă, <i>G. Gîrmacea</i>	3
<i>Vasile Alecsandri (1818-1890)</i>	
Zimbrul și vulpea	5
<i>Grigore Alexandrescu (1810-1885)</i>	
Toporul și pădurea	6
Elefantul	8
Câinele izgonit.....	11
Șoarecele și pisica	14
Privighetoarea și măgarul	16
Câinele și cățelul.....	18
Ursul și lupul	20
Boul și vițelul	23
Câinele și măgarul	25
Iepurele, ogarul și copoil	26
Măgarul răsfățat	28
Papagalul și celelalte păsări	30
Catărul ce-și laudă nobilitatea.....	31
<i>Gheorghe Asachi (1788-1869)</i>	
Greierul și furnica	32
Corbul și vulpea	33
Lupul și mielul.....	34
<i>Dimitrie Bolintineanu (1819-1872)</i>	
Calul și mistrețul	36
Bufonul	37
<i>Ion Luca Caragiale (1852-1912)</i>	
Boul și vițelul	38
<i>Alecu Donici (1806-1865)</i>	
Două poloboace	40
Racul, broasca și știuca	41
Leul la vânat	42

<i>Barbu Paris Mumuleanu (1794-1836)</i>	
Leul și iepurele.....	43
<i>Costache Negrucci (1808-1868)</i>	
Cămilă și vulpea.....	44
<i>Dumitru C. Ollănescu-Ascanio (1849-1908)</i>	
Ursul, vulpea și lupul.....	46
<i>Nicolae T. Orășanu (1833-1890)</i>	
Melcul și cioara	48
<i>Anton Pann (1798-1854)</i>	
Lupul, țapul și varza.....	49
Copacul și dobleacul	51
<i>Cincinat Pavelescu (1872-1934)</i>	
Fabulă.....	52
<i>George Ranetti (1875-1928)</i>	
Biju și Grivei	54
Măgarul și privighetoarea	56
<i>George Sion (1822-1892)</i>	
Struțul și vulturul.....	58
Fiul de rege și privighetoarea	59
Calul și locomotiva	60
Doi urși și o vulpe	62
<i>Gheorghe Tăutu (1823-1885)</i>	
Oaia și țapul.....	63
<i>George Topîrceanu (1886-1937)</i>	
Bivolul și cotofana.....	65
Leul deghizat.....	67
Câtă ca voi!	68
<i>Urmuz (Demetru Demetrescu-Buzău: 1883-1923)</i>	
Fabulă.....	69

ZIMBRUL ȘI VULPEA

Pe o pajiște întinsă, cu flori îmbelșugată,
Păștea Zimbrul voios
Când, pe furiș, prin iarba, o vulpe tupilată
I s-arătă și-i zise cu glas foarte duios:
„O, Zimbrule puternic! O, mult slăvite doamne!
Se poate-a ta mărire să pască pe câmpii,
Supusă, ca noi proștii, la ploile de toamne,
La vânt, la ger, la muște, l-a iernii vijelii?
Au nu gândește oare că-n vremile trecute
S-a prefăcut în Zimbru un falnic Dumnezeu?
Că soarele s-ar pierde pe căi necunoscute
De n-ar dormi un Zimbru în zodiacul său?
Ah! Scumpul meu prieten! Dă-mi voie a te duce
Într-un palat de cinste în care ne-ncetă
Chiar eu cu a mele labe de hrana-ți voi aduce,
Și te-oi feri de dușmani cu-al meu protectorat.”
„Ei, te cunosc, şireată!
Răspunse Zimbrul meu,
Ai râs și tu în viață de-o cioară îngâmfată,
Și de atunci, sărmano, tot caș visezi mereu!”

TOPORUL ȘI PĂDUREA

Minuni în vreme noastră nu văd a se mai face,
Dar că vorbeau odată lemne și dobitoace
Nu rămâne-ndoială; pentru că de n-ar fi,
Nici nu s-ar povesti.

Și caii lui Ahile, care prorocea,
Negreșit că au fost, de vreme ce-l trăgea.
Întâmplarea ce știu și voi s-o povestesc
Mi-a spus-o un bătrân pe care îl cinstesc

Și care îmi zicea
Că el o știa
De la strămoșii lui,
Care strămoși ai lui ziceau și ei c-o știu
De la un alt strămoș, ce nu mai este viu
Și pe-ai cărui strămoși, zău, nu pot să vi-i spui.

Într-o pădure veche, în ce loc nu ne pasă,
Un țăran se duseseră să-și ia lemne de casă.
Trebuie să știți însă, și pot să dau dovadă,
Că pe vremea aceea toporul n-avea coadă.
Astfel se încep toate: vremea desăvârșește
Orice inventă omul și orice duhul naște.
Așa țăranul nostru, numai cu fieru-n mâna,
Începu să slutească pădurea cea bătrână.

Tufani, paltini, ghindarii se îngroziră foarte:
„Tristă veste, prieteni, să ne gătim de moarte,
Începură să zică, toporul e aproape!
În fundul unei sobe țăranu-o să ne-ngroape!”
„E vreunul de-ai noștri cu ei să le ajute?”
Zise un stejar mare, ce avea ani trei sute
Și care era singur ceva mai la o parte.

„Nu.” – „Așa fiți în pace: astă dată-avem parte;
Toporul și țăranul astfel n-o să izbutească,
Decât să ostenească.”

Stejaru-avu dreptate:
După multă silință, încercări îndelungate,
Dând în dreapta și-n stânga, cu puțină sporire,
Tăranul se întoarse fără de izbutire.
Dar când avu toporul o coadă de lemn tare,
Puteți judeca singuri ce tristă întâmplare.

Istoria aceasta, de-o fi adevărată,
Îmi pare că arată
Că în fieșce țară
Cele mai multe rele nu vin de pe afară,
Nu le aduc străinii, ci ni le face toate
Un pământean de-al nostru, o rudă sau un frate.

ELEFANTUL

În vremea de demult, dobitoacele toate,
De împăratul Leu sătule, dezgustate,

Își aleseră lor

Un alt stăpânitor,

Pe domnul Elefant, cu nasul învârtit,
Puternic îndestul, dar însă necioplit,
Și de cap tare, gros, cât vreți să socotiți.
Însă ca să puteți să vi-l închipuiți,

Mă grăbesc să vă spui

O judecată-a lui.

Noul stăpânitor,

Cât s-a orânduit,

Puse-n slujbă pe boi,

Iar lupu mâncător

Se făcu favorit

Și ministru la oi.

Vă las să judecați,

Câți miei fură mâncăți,

Și câte oi sluțite

De fiarele cumplite!

În zadar fac strigare

Oile-mpovărate,

Chip nu e de scăpare,

Și plângerii necurmate

Ce vin de pe la turme

Răul nu pot să-l curme.

Lupul dar își urmează

A sa nelegiuire,

Căci de ce se lucrează

Craiul n-are de știre;

Ba câte lupul spune

